♦ bloc-notes ♦

O echipă națională huiduită...

Matchurile de Duminecă, depe stadionul A. N. E. F., au prilejuit constatări foarte interesante.

O parte din ele a fost subliniată. O altă parte constitue subiectul câtorva articole cari apar astăzi, în «Gazeta Sporturilor». Aici, o constatare oarecum tristă ținem să fie pusă — din nou—sub ochii cititorilor noștri.

Avem un football de clasă europeană. Un football care ne justifică pretenții de victorie, asupra unor adversari de o incontestabilă maturitate. Avem jucători, conducere, victorii... Dar n'avem — s'o recunoaștem cinstit — maturitate sportivă.

Sub raportul acesta ne găsim, încă la începutul drumului. Un drum greu de parcurs, cu ani de experiență și de examene, până la potoul unei transformări necesare.

Dovada acestei inexperiențe?.. A acestei lipse de maturitate?... A fost semnalată și eri: nepregătirea noastră, în susținerea echipei naționale. Lipsa de carbon, în momentele dificile. Jena inexplicabilă care ne sugrumă strigătele, în clipele când reprezentanții noștri au o imperioasă nevoe de imbold. De stimulent.

O mână de suedezi, aproximativ cincizeci, ne-au dat Duminecă o corosivă pildă de maturitate sportivă.

Pierdută undeva, în colțul tribunei acoperite, colonia suedeză a reușit de multe ori s'acopere vacarmul — neconvins _ al celor 30.000 de spectatori români, cari nu au reușit la nici un moment să-și alieze vocile în îndemnuri prelungite pentru echipa noastră reprezentativă.

Cincizeci de suedezi împotriva a 30.000 de spectatori români însemnează un match ne mai pomenit, pe care — cu toată colosala disproporție numerică — suporterii suedezi au reușit totuși să îl câștige.

Dar dovada peremptorie a lipsei noastre de maturitate sportivă ne-a furnizat-o matchul România B. — Bratislava.

Pentru cadeții României, întâlnirea aceasta nu-și avea valoarea țintuită în scop. O victorie asupra Bratislavei n'ar fi însemnat o vitejie excepțională. Valoarea acestui match era comprimată în experiență, în rutina pe care începea s'o injecteze tinerilor reprezentanți ai footballului românesc.

Au înțeles spectatorii de Duminecă acest lucru?

Nici gând.

Dovadă că în loc să-și încurajeze reprezentanții, tinerii cadeți ai prestigiului nostru footballistic, spectatorii au găsit momente în care să-i dezaprobe. Să-i huiduiască...

O echipă națională huiduită de proprii săi suporteri este un spectacol care nu se mai poate întâlni, — credem — decât la noi.

Și, bine înțeles, nu ca un bun certificat, pentru sportivitatea noastră...

George Fulga

— Dă-te jos. Dacă vrei să vezi matchul plătește și intră.
— Să intru pe stadion? Păi dea bea am scăpat. Eu sunt arbitru.

Matchul Suedia – România ne-a prilejuit, printre altele, două constatări egal de prețioase:

1. O echipă excelentă poate să fie învinsă din pricina ghinionului.

2. Suedia are portari cari întunecă faima turcilor, socotiți până Duminecă, cei mai buni și mai cinstiți portari și... paznici de noapte.

Sjöberg, portarul suedezilor, a făcut aproape minuni. In fața lui, bombele lui Baratky și Bodola s'au dovedit simple fleacuri, culese din toate colțurile porții de extraordinarul suedez.

După match, Sjöberg, a avut un nou prilej să dovedească extraordinarul talent pe care-l are.

Dupăce, în timpul matchului a arătat că — aproape nu există înaintaș care să-i poată perfora poarta, în timpul banchetului dela Lido, Sjöberg a continuat matchul din cursul zilei.

Niciun conviv n'a reușit să-i surprindă atenția și să-i... marcheze un pahar de șampanie, din sticlele pe cari și le rezervase într'o găleată plină cu gheață.

Ba nu: un jucător român a reușit și acest incomparabil tur de forță. Este vorba de Baratky, care a reușit — după numeroase eforturi — să obțină un pahar de șampanie, din depozitul lui Sjöberg.

Pentru această izbândă însă, Baratky a avut nevoe de concursul d-lui Langenus, arbitrul matchului. Răzând, d. Langenus l-a amenințat pe Sjöberg.

— Vrei să dau un penalty și pentru un pahar de șampanie?...

Speriat de adresa lui Baratky de a bate pealtyurile, Sjöberg a capitulat:

— Nu, nu. Ii dau un pahar, de bună voe...

— Păcat că nu l-a amenințat și pe teren cu un penalty, a oftat d. Teofil Morariu. Poate ne dădea și un goal de bună voe, și câștigam un match pe care l-am așteptat zadarnic, cu voe bună...

*

Se pare însă, că suedezii nu vor pleca din țară, fără să nu luăm revanșa pentru faimosul 7—1 pe care-l au asupra noastră.

Echipa națională n'a reușit Duminecă acest lucru.

Nu i-a ertat însă, d. Al. Manoliu, primarul orașului Ploești.

D. Manoliu este unul din cei mai pasionați sportivi, ai republicanilor. Pasiunea aceasta este de un real folos pentru realizările sportive ale ploeștenilor. Și tot pasiunea aceasta îl aduce pe d. Manoliu în București, la toate matchurile de football, importante.

Duminecă, bine înțeles, d. Manoliu a fost prezent în tribuna stadionului A. N. E. F.

La sfârșitul matchului România B. — Bratislava, câștigat după cum se știe de cehi, d. Manoliu a avut un zâmbet de resemnare specială:

— Am pierdut noi acum, dar Marți ne luăm revanșa.

— Cum asta?... s'a interesat cineva.

Fiindcă Marți, Bratislava joacă la Ploești cu Tricolor C. F. P. V.

Increderea aceasta în puterea revanșardă a Tricolorului, a prilejuit o satisfacție explicabilă, celorlalți ploeșteni, veniți să asiste la matchul România—Suedia.

Aceasta însă, nu l-a împiedicat pe d. avocat Vică Gheorghiu — un alt ploeștean sportiv să-i dea o sugestie d-lui Manoliu, la sfârșitul matchului cu Suedia:

— Ce-ar fi s'aducem și pe Suedezi la Ploești?... Poate ne revanșează Tricolor C. F. P. V...

Castor

Serbarea copilului

Astăzi, începând dela orele 4 după amiază va avea loc în parcul „Lunii Bucureștilor" dela șoseaua Kiseleff mult așteptata serbare a copilului.

Această serbare, pe lângă faptul că cinstește copilul în adevărata lui valoare, avea să arate încă unad in feluritele manifestări ale „Lunii Bucureștilor".

Concursuri, prin care să se pună în valoare inteligența, talentul, însușirile fizice, precum și sufletul copilului, sunt lucruri încă destul de rare la noi. In străinătate, în occident și mai ales în America, atenția și grija cu care se tratează copilul și toate problemele în legătură cu el, sunt de o importanță capitală.

Copilul de azi, adică cetățeanul de mâine, nu poate fi lăsat să crească la voia întâmplării. Școala face, pentru copil, mult, dar nu face destul. Dincolo de raza de acțiune și de realizare a școlii, trebue să-l creeze și să-l desăvârșească societatea, prin diversele ei posibilități.

„Luca Bucureștilor" împlinește azi una din aceste misiuni. Ea cheamă la dânsa părinți și copii, spre a le arăta ce a reușit să facă Municipiul București pentru copii în genere și mai ales pentru acei copii sărmani, fără sprijin material, pentru copii orfani, pentru copii găsiți; pentru aceștia grija societății trebue să se îndrepte mai cu deosebire.

Copii cari înainte se iroseau în colibe lipsite de aer, prin curți imunde, sau pe maidane periferice, sunt azi strânși cu grije, crescuți după cele mai moderne postulate higienice, întremați și pregătiți cât mai bine și mai demn pentru cetățeanul de mâine.

Luna Bucureștilor mai cheamă la ea și pe copiii de oameni avuți, cu jucăria lor, cu talentul lor, cu inteligența lor, să concureze fiecare cu ce are mai deosebit. Din întrecere ese progresul. Emulația a fost totdeauna un factor de propășire. Nu este vorba de o întrecere sportivă, ci este vorba de o conlucrare, redusă pe dimensiunile și pe posibilitățile copilului, și din care profitul lor, mai ales de ordin sufletesc să fie mare.

Astăzi după amiază dela orele 4 încolo, va avea loc acest prim concurs, căruia noi îi găsim o importanță excepțională.

Rugăm părinții să-și aducă copiii, c'iar cei care nu s'au înscris la Biroul de organizare, să participe în număr cât mai mare la aceste concursuri.

Se vor da premii în cărți, jucării, amintiri, etc., pentru a răsplăti pe cei mai buni și a le da ocazia să păstreze pentru viitor aceste prime răsplătiri, produse ale inteligenței sau talentului lor copilăresc.

Reamintim programul pentru după amiază:

Orele 17: Corul școlilor primare de băeți și de fete. Imnuri naționale și religioase, diferite cântece.

Orele 17,15: defilarea copiilor crescuți și îngrijiți de Soc. Principele Mircea, Casa Copilului și Societatea Leagănul.

Orele 17,30: lansări de baloane cu „Corespondența copiilor", lansări de bărcuțe și vapoare.

Orele 17,45: concursuri sportive; se vor face alergări de trotinete, biciclete, triciclete și automobile (fără motor) pe distanțe de 50, 100 și 200 metri pentru fete și băeți.

Orele 18,30: premierea celor mai frumoaste costume naționale.

Orele 19,30: Impărțirea premiilor și dinstincțiunilor pentru copiii ce au luat parte la această sărbătoare.

Orele 19,45: corul.

ATLETISM

După matchul triunghiular dela Praga

Câteva cifre edificatoare

La Praga a avut loc zilele trecute a treia ediție a matchului triunghiular între capitalele statelor din Mica Ințelegere. Sunt cunoscute rezultatele acestui match, după cum credem că nu au fost trecute cu vederea nici isprăvile atleților noștri.

Vom avea ocazia să mai vorbim despre acest concurs atât de important pentru atletismul românesc.

In numărul de astăzi vom insista asupra a două capitole în legătură cu concursul dela Praga. In primul rând vom prezenta cititorilor un interesant tabel comparativ cuprinzând rezultatele obținute în cele trei matchuri triunghiulare.

In al doilea rând vom înfățișa modul cum s'au comportat atleții Capitalei Sâmbătă și Duminecă la Praga. Atunci când se discută isprăvile atleților bucureșteni, trebue să ținem seama de condițiunile în care au luptat reprezentanții noștri și care au constituit dintr'un început un serios handicap.

NU AVEM DISCIPLINA PLECARILOR

In sprint nu ne putem pronunța asupra clasei lui Iordache și Crăciun, pentrucă amândoi nu au alergat. Tot ce putem spune este că alergătorii români nu au disciplina plecării, și acest lucru le va fi fatal ori de câte ori vor concura în străinătate.

Alergarea pe 400 m. ne-a dovedit că Nemeș este capabil să alerge sub 51 s., dar că totuși specializarea lui pe 800 m. i-a răpit oarecum din viteză.

La 800 m. nici Nemeș și nici Lăpușan nu au reușit să alerge sub 2 m.; este drept au avut ghinionul să concureze amândoi în aceiași zi și la alte probe și apoi oboseala călătoriei și-a spus cuvântul.

La 5000 metri Dinu Cristea s'a întrecut pe el însuși; în condițiuni fizice mediocre (stadistul a fost bolnav toată săptămâna) el a câștigat la 3 secunde de recordul național dovedind imensele lui resurse. Dinu Cristea a fost singurul bucureștean în această probă, prezența lui Radu Ioniță ar fi servit enorm campionului nostru.

REZULTATE BUNE LA CONCURSURI

La concursuri rezultatele atleților noștri au fost și bune și rele.

Victoria lui Eilhard la prăjină o așteptam, dar ce greșală s'a făcut lăsându-l acasă pe Iekel, săritor capabil să treacă 3 m. 40 și deci să ne aducă puncte prețioase. La lungime, locul obținut de Lupan a constituit o surpriză. Atletul Viforului a obținut la Praga un rezultat care ne întărește convingerea că Lupan este capabil oricând de surprize.

La înălțime, în schimb, n'am contat. Obosiți de pe drum, întâlnind adversari de mare clasă, Herold și Mathias s'au pierdut pur și simplu.

AM FOSTI MAI BUNI CA BELGRADUL

La aruncarea discului o victorie frumoasă a lui Havaleț constant acum la 44 metri. Campionului nostru îi trebuesc până în Septembrie concursuri multe și cu aruncători de clasă. La greutate în schimb am fost inexistenți. Selecționeurii au făcut o greșală: în locul lui Marian, care a dovedit că nu este în formă, trebuia selecționat Guran, care la Praga ne putea aduce câteva puncte bune.

La suliță, performanța lui Vămanu nu reprezintă valoarea reală a acestui atlet, care la Praga nu a fost într'o zi bună. Ștafetele au arătat calitățile și defectele atletismului bucureștean. La 4x100 m. cu o pregătire mai îngrijită, înainte de match, echipa Capitalei ar fi putut câștiga așa cum a triumfat la cea suedeză.

In sfârșit, gardurile au dovedit că Lăpușan poate alerga sub 59 sec. ceeace nu este deloc rău.

In ansamblu, echipa Capitalei a fost mai bună ca cea a Belgradului, câștigând patru victorii în timp ce belgrădenii nu au cucerit niciuna.

Cu o selecționare mai îngrijită Ciaclani, Iekel, Guran și Radu Ioniță nu trebuiau să lipsească din echipă, — cu o atenție mai mare la condițiunile de călătorie a atleților, cu o pregătire tehnică a echipei de 4x100 și în general a întregei echipe, teamul Capitalei ar fi făcut la Praga o figură mult mai frumoasă.

CAMI

Tablou comparativ

PROBELE	1935	1936	1937
100 m.	10 s. 7	10 s. 9	11 s. 1.
400 m.	50 s. 7	500 s.	50 s. 5
800 m.	2 m. 0 s. 2	1 m. 59 s. 6	1 m. 58 s.
1500 m.	4 m. 5 s. 6	4 m. 6 s. 4	4 m. 4 s. 4
5000 m.	15 m. 55 s. 6	15 m. 54 s. 2	15 m. 38 s. 8
400 m. garduri	57 s. 9	57 s. 6	57 s.
lungime	6 m. 60	7 m. 19	6 m. 89
înălțime	1 m. 80	1 m. 85	1 m. 92
prăjină	3 m. 52	3 m. 70	3 m. 56
disc	44 m. 57	42 m. 71	44 m. 36
greutate	15 m. 49	15 m. 23	14 m. 84
suliță	—	55 m. 90	55 m. 66
4 × 100 m.	44 s. 2	43 s. 2	44 s. 2
400 - 300 - 200 - 100	2 m. 5 s. 8	2 m. 2 s. 2	2 m. 5 s. 4
Clasament	Praga: 100	Praga: 122	Praga: 132
	București: 62	Belgrad: 81	Belgrad: 81
	Belgrad: 61	București: 85	București: 67

Campionatele atletice ale juniorilor

Astăzi după amiază la orele 15, pe stadionul „Principele Carol" se vor disputa campionatele de juniori pe zone.

Ora 15: 110 m. garduri; 300 m. serii; înălțime; 100 m. serii; suliță; lungime; disc; 300 m. finală; greutate; 100 m. finală; 1000 m. plat; prăjină; triplu salt; 3000 m. plat și ștafeta 4x100.

Doi mari boxeuri

(Continuare din pag. I-a)

vii. In acest timp, Braddock n'a pierdut niciodată speranța și voința de a învinge. După vindecarea sa neputând să reintre pe ring, era atât de sărac încât a trebuit să recurgă la asistența publică pentru a se hrăni. A încercat tot felul de expediente, a practicat o mie de meserii, și-a făcut reintrarea în box și deveni din nou campion. Stânga sa e cea mai puternică, dreapta sa e foarte dură și extraordinar de rapidă.

Să analizăm acum puțin șansele lui Joe Louis. Nu trebue să uităm că el a fost acela care l-a făccut k. o. pe gigantul Paolino. A fost primul eșec al lui Paolino! Max Schmelling l-a bătut numai la puncte; și toată lumea cunoaște calitățile lui Schmelling. Sunt sigur că în cazul că l-ar fi bătut pe Braddock, sute de boxeuri și-ar fi disputat onoarea de a-l avea ca adversar.

BOXEURUL DE CULOARE

«Nu trebuie uitat deasemeni un factor moral de o considerabilă importanță care-l susține pe Joe Louis. Louis este, de fapt, un om de culoare, care a devenit, într'un fel, simbolul care întrunește toate aspirațiile nenorociților săi frați de rasă. Acum un an, atunci când Joe Louis l-a învins pe Max Baer, Harlem-ul era în delir... Mai târziu, când a fost învins de Schmeling, Harlem-ul se revoltă. Joe Louis are de partea sa o mulțime de suporteri atât de fanatici că ar fi în stare să-i transmită energia lor și să contribue astfel la victoria sa. E cunoscut faptul că atunci când Johnson l-a învins pe Jeffries, zece negri au fost uciși în incidentele cari s'au iscat pe chestuni de superioritate de rasă. Au fost incidente regretabile cari n'ar trebui să se repete niciodată, dar cari sunt revelatoare în ceeace privește starea de spirit a masselor. Din fericire, Joe Louis nu e un om care să se lase bătut de popularitatea sa. El a făcut totdeauna tot posibilul pentru a pune capăt turburărilor cari au urmat marilor sale dispute și n'a dat nici odată cel mai mic semn de vanitate. In ce mă privește — și cred că mulți sunt de aceeași părere — cred că prodigioasa carieră a lui Joe Louis a contribuit foarte mult la ridicarea rasei sale în stima albilor. Și sunt convins că dacă Joe Louis va eși învingător din această luptă, va captiva toți oamnii din lume cu aceeași modestie și aceeași seninătate cu care au făcut-o ceilalți mari artiști și atleți, frați de rasă.

In goană după glorie

de Emil Iencek

VIII

Dar ambițioasă a persistat lăsând până în cele din urmă să se înțeleagă că ea e convinsă de imposibilitatea acestei eventualități.

Derutat, Adrian a plecat, în capul lui vâjăind mii de planuri.

Nici n'a băgat de seamă că la privirile lui fixe și rugătoare Maya îl săgeta enervată și gata să-i spună:

De ce ai mina asta de martir. Ce nu se mai despart oamenii? Dar rămânem prieteni.

Prieteni? Ce ușor când te chiamă Maya și ai o tărtăcuță atât de fluturatecă.

A trecut peste tot și'n țeasta lui s'a înfipt puuternic o singură ambiție: să câștige campionatul. Să-și recpete gloria. Glorie și bani. Și avându-le pe astea o va recâștiga, desigur, și pe Maya.

Ar fi avut nevoie de sprijinul ei de altă dată, de menținerea moralului, cât mai bun, dar s'a pregătit intens.

A cheltuit tot. Tot ce a avut. Ca să cumpere alcool pentru antrenament și-a amanetat și smockingul. Spera nebunește într'o victorie. De altfel era ultima carte pe care o juca.

Ori se va reabilita, ori va rămâne un învins pentru totdeauna.

Vraful de ziare stătea pe măsuță lângă dormeuză.

Adrian ținea în mână «Jurnalul Sporturilor» pe căreia primă pagină șeful rubricii de specialitate sublinia:

«Prezența la start a fostulu campion, Adrian Lupescu, — astăzi o umbră doar, n'o putem considera, ca să nu fim prea severi, decât o glumă nu tocmai reușită. Sau, și asta este și mai neserios, regia zilei l-a pus pe afiș sperând probabil într'o performanță mulțumitoare sau, pur și simplu, pentru că este. — mai bine zis a fost, un nume de mare răsunet s'ar mări rețetele.

In orice caz și privind problema printr'o prismă pur sportivă, Adrian n'are ce căuta la start. Și mai ales la startul unei competițiuni de dimensiunile și amploarea celei de mâine».

A privit semnătura din josul articolului: o cunoștea prea bine, a zâmbit cu ironie par'că superioară și cu un aer înțelegător.

Acelaș «Spet» pseudonimul autorului articolului îl lăudase altădată evidențiindu-i realele calități de «mare vedetă». Dar atunci era chiar o vedetă și apoi «Spet» luase parte activă și intensă la banchetele oferite de Adrian și se și mai înfruptase nițeluș cam mult din beneficiul net al reuniunilor.

De curiozitate și din obișnuință a mai deschis un ziar «Vocea sportivă».

Aci o altă surpriză.

«Este cu desăvârșire condamnabilă îngăduința forului de specialitate că lasă pe Adrian să participe la campionat.

Explicația? E foarte simplă: Adrian nu-și poate plimba decât fizicul său robust pe cărbunele pistei care i-ar putea ține, foarte bine, lóc de trenă îndoliată a unor sclipiri de mult stinse».

A căutat semnătura. N'a găsit-o. Probabil că o neglijență a paginatorului o omisese — reflectă Adrian — sau poate că scribul nu îndrăsnise să-și etaleze numele.

Se putea prea bine să fie și una și alta din ipoteze.

Asvârli cu un gest ușor și ziarul acesta. Nu prea îl zguduiau părerile de... «specialitate» ale unor «specialiști» care puteau vedea și altcum dacă...

Dar Adrian și-a stopat subit șirul gândurilor curios să vadă ce zice și «Bean» dela «Sportul ilustrat».

O avantcronică amplă bine concepută, bine documentată, tratând chestiunea sub toate fațetele ei sfârșită prin următoarele vorbe: «iar Adrian, pe care-l cunoaștem că-i un sportman, care se respectă a îndrăznit să-și trimeată adeziunea la această «super-cursă» înseamnă că, deplin conștient, s'a bazat pe ceva, nefiind defel exclusă o figură excelentă din parte-i».

Și acest articol, poate singurul în felul lui, din toată presa Capitalei și poate chiar din provincie îi dăduse oarecare liniște.

O încredere în el, o nădejde temperată dar durabilă; că va realiza ceva surprinzător îl domina. Și cu încrederea asta — bazată pe asigurările lui Sebastian în care credea mai mult ca în oricine — ațipi, tocmai în spre seară, când câteva bătăi în ușă îl făcură să sară de pe dormeză.

Erau câțiva prieteni — care-i mai rămăseseră — veniți să-l vadă, să-l încurajeze în ajunul marei bătălii.

Vizita i-a făcut plăcere și i-a asigurat că se va strădui să facă o ispravă mai mult decât mulțumitoare.

— Ai văzut mă, ce scriu ziarele?

— Da... a răspuns cu acelaș zâmbet ironic și resemnat.

— Ei ce zici mă?

— Nu zic nimic. Poate că au dreptate. Am mai făcut ceva bun de o bucată de vreme?

— Bine mă, dar în așa hal să te înjure?

— Nu face nici, sper să merg bine și pe urmă să vedem ce o să mai zică.

— Mă, dar ești antrenat bine?

— Da.

— Ei atunci noi te lăsăm să te culci. Să fii odihnit pentru mâine. Vezi să nu ai trac. auta să dormi să nu fi fiert mâine, îl sfătui unul din vizitatori.

Le-a mulțumit pentru atenția de a-l fi încurajat în preziua unui asemenea moment mare și le-a făgăduit că va lupta.

Trecuse de ora 9 seara, când după un duș bun, Adrian s'a întins în așternut cu gândul să doarmă, pentru a nu îi se părea noaptea interminabilă ca altă dată când, cuprins de febra marilor dispute, copleșit de emoție nu mai putea dormi.

Reuși totuși într'un sfârșit, să adoarmă adânc și odihnitor.

In fața cimitirului Bellu tramvaiele descărcau necontenit sumedenie de public.

Pe trotoar, până la intrarea pe velodrom, un șir cosmopolit, ca și când ar fi fost un pelerinaj. Mii de oameni grăbeau pasul să ajnugă un moment mai de vreme. Pe caldarâmul șoselii Oltenița un dute-vino de limuzine și taximetre.

In după amiază aceasta caldă dar un insuportabilă, pista sectorului III Albastru avea să înregistreze o cifră fantastică la intrări.

Nu era încă ora 4 și arena nu era pleșuvă decât în regiunea locurilor oficiale. Restul, ca 'ntr'un desen animat.

Public, public și iar public.

Câteva urnituri au marcat sosirea unora din concurenți care întârziaseră să-și parcheze motoarele. Acum soseau și oficialitățile însoțind delegațiile legațiilor ai căror concetățeni aveau să evolueze peste puțin timp. Tribunele stăteau gata să se reverse când începu programul.

Câteva alergări pe jos, o cursă de urmărire pe biciclete, câteva exhibiții de box și punctul culminant sosi.

(Va urma)